

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA w ŁODZI**

ul. Piotrkowska 120
90-006 Łódź
tel. (42) 636 36 89, fax (42) 636 07 12
e-mail: lodz@uokik.gov.pl

RŁO-61-2/10/MD

Łódź, dnia 15 października 2010 r.

DECYZJA Nr RŁO 29/2010

- I.** Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko **TOPRONIC Sp. z o.o.** z siedzibą w Łodzi

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów stosowanie we wzorcach umów następujących postanowień, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego:

1. „*Ewentualne spory rozstrzygać będzie sąd właściwy dla siedziby Sprzedającego.*” (wzorzec umowy pn. „Umowa sprzedaży/zamówienia”)

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 9 stycznia 2010 r.,

2. „*Kupujący w rozumieniu art. 2 ust. 1 Ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22. poz. 271 z późn. zm.) ma prawo odstąpić od niniejszej umowy w terminie 10 dni od daty jej zawarcia bez podania przyczyn składając kserokopię umowy sprzedaży wraz z pisemnym oddzielnym oświadczeniem woli o treści: „Ja niżej podpisany/a oświadczam, że na podstawie pkt. 15 umowy sprzedaży/zamówienia nr zawartej dnia odstępuję od ww umowy” Wyżej wymienione pisemne oddzielne oświadczenie Kupujący jest zobowiązany wysłać listem poleconym z dopiskiem „odstąpienie” na adres Biura Obsługi Klienta TOPRONIC Sp. z o.o., ul. Brukowa 6, lok. 35, 91-341 Łódź w wyżej zaznaczonym terminie. O zachowaniu terminu decyduje data stempla pocztowego.*” (pkt 15 wzorca umowy pn. „Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej”)

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 4 maja 2010 r.

- II.** Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko **TOPRONIC Sp. z o.o. z siedzibą w Łodzi**

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, stosowanie w pkt 10 wzorca umowy pn. „Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej” następującego postanowienia, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego:

„Kupujący przy dostawie zobowiązany jest do potwierdzenia własnoręcznym podpisem w obecności pracownika firmy TOPRONIC Sp. z o.o. zgodność jakościową i ilościową otrzymanego towaru.”

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.

- III.** Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko **TOPRONIC Sp. z o.o. z siedzibą w Łodzi**

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, bezprawne działanie polegające na uniemożliwieniu konsumentom skorzystania z prawa do odstąpienia od umowy sprzedaży zawieranej poza lokalem przedsiębiorstwa – tj. w stoiskach umieszczonych w obrębie dzierżawionej lub najmowanej powierzchni handlowej w centrach handlowych – bez podania przyczyn w terminie dziesięciu dni od zawarcia umowy, co narusza art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. z 2000 r. Nr 22, poz. 271 ze zm.)

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.

- IV.** Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko **TOPRONIC Sp. z o.o. z siedzibą w Łodzi**

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, bezprawne działanie polegające na umieszczeniu we wzorcu umowy pn. „Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej” stosowanym w obrocie z konsumentami zapisu o treści:

„Kupujący ma prawo zgłosić reklamację jakościową w nieprzekraczalnym terminie 1 dnia od daty odbioru towaru.”, który jest sprzeczny:

– z art. 9 ust. 1 w zw. z art. 11 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002 r. Nr 141, poz. 1176 ze zm.) oraz

– z art. 10 ust. 1 w zw. z art. 11 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej

i nakazuje się zaniechanie jej stosowania.

V. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.)

– **działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:**

nakłada się na TOPRONIC Sp. z o.o. z siedzibą w Łodzi kary pieniężne w wysokości:

1. **14.885 zł.** (słownie: czternaście tysięcy osiemset osiemdziesiąt pięć złotych) z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punktach I.1. i I.2. sentencji niniejszej decyzji, płatną do budżetu państwa.
2. **24.809 zł.** (słownie: dwadzieścia cztery tysiące osiemset dziewięć złotych) z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie II. sentencji niniejszej decyzji, płatną do budżetu państwa.
3. **175.729 zł.** (słownie: sto siedemdziesiąt pięć tysięcy siedemset dwadzieścia dziewięć złotych) z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie III. sentencji niniejszej decyzji, płatną do budżetu państwa.
4. **24.809 zł.** (słownie: dwadzieścia cztery tysiące osiemset dziewięć złotych) z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie IV. sentencji niniejszej decyzji, płatną do budżetu państwa.

VI. Na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz art. 264 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 83 wyżej wymienionej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do jej art. 33 ust. 6

– **działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:**

postanawia się obciążyć TOPRONIC Sp. z o.o. z siedzibą w Łodzi kosztami opisanego na wstępie postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz zobowiązuje się TOPRONIC Sp. z o.o. z siedzibą w Łodzi, do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w kwocie **49,30 zł. (słownie: czterdzieści dziewięć złotych i trzydzieści groszy).**

Uzasadnienie

W następstwie skarg Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Goleniowie, Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Krakowie, Oddziału Federacji Konsumentów w Rzeszowie i Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Kamiennej Górze na warunki umów sprzedaży zawieranych z konsumentami przez TOPRONIC Sp. z o.o., z siedzibą w Łodzi (zwaną dalej „TOPRONIC Sp. z o.o.” lub „Spółką”), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem Urzędu”) przeprowadził postępowanie wyjaśniające (sygn. akt RŁO-403-7/09/MD) w celu sprawdzenia zasadności skarg i tym samym ustalenia, czy działanie TOPRONIC Sp. z o.o. w zakresie zawierania umów poza lokalem przedsiębiorstwa nie narusza chronionych prawem interesów konsumentów, uzasadniając wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. W wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego Prezes Urzędu uznał, że istnieje uzasadnione podejrzenie, że działania Spółki mogą naruszać zbiorowe interesy konsumentów.

W dniu 11 lutego 2010 r. Prezes Urzędu wszczął Postanowieniem Nr 1/61-2/10 (dowód: karty Nr 1 – 2) postępowanie w sprawie stosowania przez TOPRONIC Sp. z o.o. praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na:

1. Stosowaniu we wzorcach umów postanowień, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, o treści:
 - a) *„Ewentualne spory rozstrzygać będzie sąd właściwy dla siedziby Sprzedającego.”* (wzorzec umowy pn. „Umowa sprzedaży/zamówienia”),
 - b) *„Kupujący przy dostawie zobowiązany jest do potwierdzenia własnoręcznym podpisem w obecności pracownika firmy TOPRONIC Sp. z o.o. zgodność jakościową i ilościową otrzymanego towaru.”* (pkt 10 wzorca umowy pn. „Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej”),
 - c) *„Kupujący w rozumieniu art. 2 ust. 1 Ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22. poz. 271 z późn. zm.) ma prawo odstąpić od niniejszej umowy w terminie 10 dni od daty jej zawarcia bez podania przyczyn składając kserokopię umowy sprzedaży wraz z pisemnym oddzielnym oświadczeniem woli o treści: „Ja niżej podpisany/a oświadczam, że na podstawie pkt. 15 umowy sprzedaży/zamówienia nr zawartej dnia odstępuję od ww umowy” Wyżej wymienione pisemne oddzielne oświadczenie Kupujący jest zobowiązany wysłać listem poleconym z dopiskiem „odstąpienie” na adres Biura Obsługi Klienta TOPRONIC Sp. z o.o., ul. Brukowa 6, lok. 35, 91-341 Łódź w wyżej zaznaczonym terminie. O zachowaniu terminu decyduje data stempla pocztowego.”* (pkt 15 wzorca umowy pn. „Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej”),

co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

2. Uniemożliwieniu konsumentom skorzystania z prawa do odstąpienia od umowy sprzedaży zawieranej poza lokalem przedsiębiorstwa – tj. w dzierżawionych lub najmowanych stoiskach w centrach handlowych – bez podania przyczyn, w terminie dziesięciu dni od zawarcia umowy, co może stanowić naruszenie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. z 2000 r. Nr 22, poz. 271 ze zm.) i tym

samym stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Na mocy Postanowienia Nr 2/61-2/10 z dnia 11 lutego 2010 r. (dowód: karty Nr 5 – 6), Prezes Urzędu zaliczył w poczet dowodów w niniejszym postępowaniu dokumenty uzyskane w związku z prowadzonym postępowaniem wyjaśniającym (dowód: karty Nr 7 – 327).

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania (dowód: karty Nr 3 – 4), Spółka ustosunkowała się do przedstawionych zarzutów (dowód: karty Nr 330 – 332), wskazując, że nigdy nie naruszała w sposób celowy interesów konsumentów oraz podniosła również, że w toku postępowania wyjaśniającego prowadzonego w przedmiotowej sprawie przez Prezesa Urzędu po zapoznaniu się z zastrzeżeniami zawartymi w materiałach wyjaśniających bezzwłocznie zmieniła zapisy umowy sprzedaży/zamówienia w zakresie postanowienia o treści: „*Ewentualne spory rozstrzygać będzie Sąd właściwy dla siedziby Sprzedającego*”.

Z kolei odnosząc się do postanowienia o treści: „*Kupujący przy dostawie zobowiązany jest do potwierdzenia własnoręcznym podpisem w obecności pracownika firmy Topronic Sp. z o.o. zgodność jakościową i ilościową otrzymanego towaru*”, Spółka oświadczyła, iż powyższy zapis nie stanowi odzwierciedlenia niedozwolonej klauzuli umownej wpisanej do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone pod numerem 914. Spółka podkreśliła, iż niedozwolone postanowienie umowne wpisane pod numerem 914 zmierza w swym założeniu do pozbawienia konsumenta części uprawnień przysługujących mu w myśl przepisów prawa obowiązującego – naruszając tym samym jego prawnie chroniony interes. Natomiast, w ocenie Spółki, stosowane przez nią postanowienie nie narusza w żaden sposób interesów kupującego. Spółka podniosła, że ze względu na fakt, iż sprzedaż części jej towarów handlowych odbywa się poza lokalem przedsiębiorcy, a towar jest dostarczany kupującym za pośrednictwem kierowcy – dostawcy lub kuriera – to w procesie realizacji umowy sprzedaży/zamówienia mogą nastąpić pomyłki, uszkodzenia przesyłki lub też utrata jej zawartości. W tym stanie faktycznym w interesie kupującego mieści się, aby przyjmując dostawę towaru sprawdził on, w jakim stanie znajduje się przesyłka w chwili dostawy, czy jej zawartość odpowiada złożonemu uprzednio zamówieniu. Poświadczając własnoręcznym podpisem zgodność jakościową i ilościową otrzymanego towaru, zdaniem Spółki, kupujący nie pozbawia się możliwości późniejszego dochodzenia roszczeń z tytułu niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową. Kupujący poświadczą jedynie, że odebrał towar zamówiony i nieuszkodzony w transporcie.

Spółka, odnosząc się do postanowienia, o treści: „*Kupujący w rozumieniu art. 2 ust. 1 Ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22. poz. 271 z późn. zm.) ma prawo odstąpić od niniejszej umowy w terminie 10 dni od daty jej zawarcia bez podania przyczyn składając kserokopię umowy sprzedaży wraz z pisemnym oddzielnym oświadczeniem woli o treści: „Ja niżej podpisany/a oświadczam, że na podstawie pkt. 15 umowy sprzedaży/zamówienia nr zawartej dnia odstępuję od ww umowy” Wyżej wymienione pisemne oddzielne oświadczenie Kupujący jest zobowiązany wysłać listem poleconym z dopiskiem „odstąpienie” na adres Biura Obsługi Klienta TOPRONIC Sp. z o.o., ul. Brukowa 6, lok. 35, 91-341 Łódź w wyżej zaznaczonym terminie. O zachowaniu terminu decyduje data stempla pocztowego.*” – wskazała, że powyższy zapis pozostaje w zgodzie z zapisami ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny w zakresie informacji o prawie do odstąpienia od umowy sprzedaży zawieranej poza lokalem przedsiębiorcy.

W toku postępowania Spółka przekazała zmienione wzorce umów, płytę ze zdjęciami stoiska handlowego, odpis pełny z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, (dowód: karty Nr 340 – 345, 367 – 368, 372 – 373, 375 – 387) oraz informację o przychodach w postaci zeznania podatkowego o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez Spółkę za rok podatkowy 2009 (CIT-8), (dowód: karty Nr 388 – 391).

W dniu 13 kwietnia 2010 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XVII Wydział Cywilny przekazał, w odpowiedzi na prośbę Prezesa Urzędu, odpisy wyroków z uzasadnieniem sądów I i II instancji wydanych w sprawie przeciwko ”MEGAPUNKT – 300” Ogólnopolska Sieć Promocji Handlowej Sp. z o.o. (obecnie: TOPRONIC Sp. z o.o. z siedzibą w Łodzi) – wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia z dnia 12 grudnia 2006 r. (sygn. akt XVIII C 200/06) i wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 marca 2007 r. (sygn. akt III Ca 383/07), (dowód: karty Nr 355 – 366).

Na mocy Postanowienia Nr 4/61-2/10 z dnia 1 lipca 2010 r. (dowód: karta Nr 402), Prezes Urzędu zaliczył w poczet dowodów w niniejszym postępowaniu dokumenty uzyskane przez Prezesa Urzędu w związku z zawiadomieniem zgłoszonym przez Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Kłodzku o podejrzeniu stosowania przez TOPRONIK Sp. z o.o. praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów (dowód: karty Nr 403 – 407).

W toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów Prezes Urzędu zebrał materiał dowodowy, który wskazał, iż miejscem sprzedaży poza siedzibą przedsiębiorcy jest stoisko handlowe stanowiące własność TOPRONIC Sp. z o.o., umiejscowione na wydzierżawionej lub wynajętej powierzchni handlowej w centrach handlowych. Tym samym wskazane w pkt 2 postanowienia Nr 1/61-2/10 określenie miejsca sprzedaży w brzmieniu „tj. w dzierżawionych lub najmowanych stoiskach w centrach handlowych” wymagało zmiany na następujące: „tj. w stoiskach umieszczonych w obrębie dzierżawionej lub najmowanej powierzchni handlowej w centrach handlowych”.

Ponadto, w toku prowadzonego postępowania Spółka przekazała w dniu 4 maja 2010 r. zmieniony wzorzec umowy pn. „Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej”. Jednocześnie analiza zmienionego wzorca umowy pn. „Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej” wykazała, że we wzorcu tym Spółka dodała nowe postanowienie w brzmieniu – „*Kupujący ma prawo zgłosić reklamację jakościową w nieprzekraczalnym terminie 1 dnia od daty odbioru towaru.*” – którego treść pozostaje w sprzeczności z przepisami ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego.

W związku z powyższym Postanowieniem Nr 3/61-2/10 z dnia 11 czerwca 2010 r. (dowód: karty Nr 392 – 395) Prezes Urzędu zmienił Postanowienie Nr 1/61-2/10 z dnia 11 lutego 2010 r. w ten sposób, że:

1. Wskazane w pkt 2 Postanowienia Nr 1/61-2/10 określenie miejsca sprzedaży w brzmieniu „tj. w dzierżawionych lub najmowanych stoiskach w centrach handlowych” zmieniono na następujące: „tj. w stoiskach umieszczonych w obrębie dzierżawionej lub najmowanej powierzchni handlowej w centrach handlowych”.
2. Został dodany pkt 3 w Postanowieniu Nr 1/61-2/10, o treści: „Bezprawnym działaniu poprzez umieszczenie we wzorcu umowy pn. „Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej” stosowanym w obrocie z konsumentami zapisu o treści: „*Kupujący ma prawo zgłosić reklamację jakościową w nieprzekraczalnym terminie 1 dnia od daty odbioru towaru.*”, który jest sprzeczny:

- z art. 9 ust. 1 w zw. z art. 11 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002 r. Nr 141, poz. 1176 ze zm.) oraz
- z art. 10 ust. 1 w zw. z art. 11 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej,

co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

W dniu 30 lipca 2010 r. Prezes Urzędu zawiadomił Spółkę o zakończeniu zbierania materiału dowodowego, prawie strony do końcowego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów oraz przedstawionych zarzutów i możliwości zapoznania się z aktami sprawy (dowód: karty Nr 414 – 416).

W dniu 11 sierpnia 2010 r. Spółka zapoznała się ze zgromadzonym materiałem dowodowym w postępowaniu (dowód: karty Nr 417 – 419). Pismem z dnia 16 sierpnia 2010 r. (dowód: karty Nr 420 – 424) Spółka przedstawiła końcowe stanowisko w sprawie, wskazując, że w toku prowadzonego przez Prezesa Urzędu postępowania administracyjnego podejmowała aktywną współpracę ze wskazanym organem, nie uchylając się od odpowiedzi na zadawane pytania i zawsze w terminie określonym przez Prezesa Urzędu udzielała pisemnych wyjaśnień co do materiału zgromadzonego w sprawie. TOPRONIC Sp. z o.o. podniosła również, że jeszcze przed wszczęciem postępowania administracyjnego z treści umów zawieranych z konsumentami na zakup robota kuchennego Ronic (mały format) został usunięty zapis, który zdaniem Prezesa Urzędu może być tożsamy z niedozwoloną klauzulą umowną wpisaną pod numerem 969 do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone. W związku z powyższym do wskazanego zarzutu, w ocenie Spółki, powinien mieć zastosowanie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Spółka, odnosząc się do drugiego z postawionych przez Prezesa Urzędu zarzutów dotyczącego stosowania niedozwolonego postanowienia umownego wpisanego do rejestru pod numerem 914, wskazała, że zarzut ten nie znajduje uzasadnienia. Postanowienie stosowane przez Spółkę zostało wprowadzone w interesie kupującego, który przyjmując dostawę towaru powinien sprawdzić, w jakim stanie znajduje się przesyłka w chwili dostawy, czy jej zawartość odpowiada złożonemu uprzednio zamówieniu. W ocenie Spółki, kupujący, poświadczając własnoręcznym podpisem zgodność jakościową i ilościową otrzymanego towaru, nie pozbawia się możliwości późniejszego dochodzenia roszczeń z tytułu niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową. Kupujący poświadczą jedynie, że odebrał towar zamówiony i nieuszkodzony w transporcie. Jednocześnie Spółka podniosła, że – gdyby jednak pomimo złożonych przez nią wyjaśnień, co do przesłanek zastosowania kwestionowanego zapisu umownego, Prezes Urzędu uznał, iż zastosowana konstrukcja wypełnia znamiona niedozwolonej klauzuli umownej – składa zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zobowiązanie do jego usunięcia z treści umowy sprzedaży/zamówienia.

Spółka, odnosząc się do zarzutu dotyczącego stosowania niedozwolonego postanowienia umownego wpisanego do rejestru pod numerem 1495, wskazała, że w toku przedmiotowego postępowania zmieniła treść kwestionowanego postanowienia. W związku z powyższym do wskazanego zarzutu, w ocenie Spółki, powinien mieć zastosowanie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

TOPRONIC Sp. z o.o. odnosząc się do treści zarzutu uniemożliwiania konsumentom skorzystania z prawa do odstąpienia od umowy sprzedaży zawieranej poza lokalem przedsiębiorcy, wyjaśniła, że w uznaniu Spółki sprzedaż robotów kuchennych Ronic

zorganizowana w sposób prowadzony przez Spółkę odpowiada przesłankom sprzedaży prowadzonej w lokalu przedsiębiorcy. Jednocześnie Spółka wskazała, że sprzedaż robotów kuchennych stanowi jeden z odrębnych działów firmy i z tego też względu prowadzona była ona przez Firmę „Pośrednictwo Handlowe, Marketingowe” w oparciu o umowę o współpracy. Spółka podniosła, że wskazany współpracownik jest samodzielnym podmiotem gospodarczym, na którego działania Spółka nie miała bezpośredniego wpływu. TOPRONIC Sp. z o.o. wskazała, że – nie mając bezpośredniej możliwości kształtowania relacji pomiędzy kupującymi roboty kuchenne Ronic sprzedawane za pośrednictwem Firmy „Pośrednictwo Handlowe, Marketingowe” i nie mając jednocześnie możliwości dokonania zmian procesu sprzedażowego wdrożonego przez współpracownika – w dniu 16 lipca 2010 r. wypowiedziała umowę o współpracy, cofając tym samym Firmie „Pośrednictwo Handlowe, Marketingowe” wszelkie pełnomocnictwa do prowadzenia sprzedaży w imieniu Spółki TOPRONIC Sp. z o.o. Spółka oświadczyła, nie załączając żadnych dowodów, że od dnia 17 lipca 2010 r. sprzedaż robotów kuchennych Ronic ukształtowana została jako sprzedaż prowadzona poza lokalem przedsiębiorcy. Konsumenty przed zawarciem umowy sprzedaży/zamówienia otrzymują treść oświadczenia o możliwości odstąpienia od umowy w terminie ustawowo określonym. Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, w uznaniu TOPRONIC Sp. z o.o. odnośnie powołanego zarzutu powinien mieć zastosowanie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Pod koniec swoich wyjaśnień, Spółka, pomimo nie podzielenia większości postawionych jej zarzutów, zobowiązała się zgodnie z treścią art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – na wypadek, gdyby Prezes Urzędu uznał, iż zarzucane jej czyny wypełniają znamiona praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów – do usunięcia ewentualnych naruszeń w terminie wskazanym w decyzji Prezesa Urzędu.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

TOPRONIC Sp. z o.o. jest przedsiębiorcą wpisanym do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem 0000119247, prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XX Wydział Krajowego Rejestru Sądowego. Zgodnie z przedstawionym pełnym odpisem z rejestru przedsiębiorców przedmiotem działalności Spółki jest m.in. sprzedaż detaliczna elektrycznego sprzętu gospodarstwa domowego (dowód: karty Nr 376 – 387). Z przekazanego odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców wynika, że w okresie od 24 czerwca 2002 r. do 19 lutego 2008 r. TOPRONIC Sp. z o.o. prowadziła działalność gospodarczą pod nazwą ”MEGAPUNKT – 300” Ogólnopolska Sieć Promocji Handlowej Sp. z o.o.

Spółka, w ramach prowadzonej działalności w zakresie sprzedaży detalicznej elektrycznego sprzętu gospodarstwa domowego stosuje następujące wzorce umów – w rozumieniu przepisu art. 384 § 1 k.c.:

- Umowa sprzedaży/zamówienia (mały format) – stosowany co najmniej od listopada 2008 r. (dowód: karty Nr 9 – 11, 170 – 196),
- Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej, zawarty na odwrocie Umowy sprzedaży/zamówienia (duży format) – stosowany co najmniej od dnia 20 marca 2009 r. (dowód: karty Nr 7, 12 – 15).

Wskazane powyżej wzorce umów TOPRONIC Sp. z o.o. stosuje przy zawieraniu umów z konsumentami w rozumieniu przepisu art. 22¹ k.c., zgodnie z którym, za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

We wzorcu umowy pn. „Umowa sprzedaży/zamówienia” Spółka ustaliła jednostronnie postanowienie o treści: „*Ewentualne spory rozstrzygać będzie sąd właściwy dla siedziby Sprzedającego.*” (dowód: karta Nr 9).

We wzorcu umowy pn. „Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej” Spółka ustaliła jednostronnie następujące postanowienia:

- „*Kupujący przy dostawie zobowiązany jest do potwierdzenia własnoręcznym podpisem w obecności pracownika firmy TOPRONIC Sp. z o.o. zgodność jakościową i ilościową otrzymanego towaru.*” (pkt 10 wzorca umowy – dowód: karta Nr 12 – verte),
- „*Kupujący w rozumieniu art. 2 ust. 1 Ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22. poz. 271 z późn. zm.) ma prawo odstąpić od niniejszej umowy w terminie 10 dni od daty jej zawarcia bez podania przyczyn składając kserokopię umowy sprzedaży wraz z pisemnym oddzielnym oświadczeniem woli o treści: „Ja niżej podpisany/a oświadczam, że na podstawie pkt. 15 umowy sprzedaży/zamówienia nr zawartej dnia odstępuję od ww umowy” Wyżej wymienione pisemne oddzielne oświadczenie Kupujący jest zobowiązany wysłać listem poleconym z dopiskiem „odstąpienie” na adres Biura Obsługi Klienta TOPRONIC Sp. z o.o., ul. Brukowa 6, lok. 35, 91-341 Łódź w wyżej zaznaczonym terminie. O zachowaniu terminu decyduje data stempla pocztowego.*” (pkt 15 wzorca umowy – dowód: karta Nr 12 – verte).

W dniu 6 kwietnia 2010 r. Spółka przekazała zmieniony wzorzec umowy pn. „Umowa sprzedaży/zamówienia”, z którego zostało wykreślone postanowienie, o treści: „*Ewentualne spory rozstrzygać będzie sąd właściwy dla siedziby Sprzedającego.*” (dowód: karty Nr 338 – 340). Z przekazanych przez Spółkę przykładowych umów wynika, że pierwsza umowa została zawarta w oparciu o zmieniony wzorzec umowy w dniu 9 stycznia 2010 r. (dowód: karty Nr 341 – 345). Jednocześnie Spółka oświadczyła, iż nie jest w stanie określić, od jakiej daty stosuje zmieniony wzorzec umowy. Spółka wskazała, że z posiadanych przez nią dokumentów, których nie przekazała Prezesowi Urzędu, wynika, że w miesiącu lipcu 2009 r. została skierowana do druku partia wzorców umowy zawierających zmiany w treści umowy w zakresie usunięcia zapisów dotyczących właściwości miejscowej sądu. Po wykonaniu wydruku wskazanych wzorców umownych zostały one przekazane współpracownikom firmy, jako obowiązujące w trakcie dokonywania transakcji handlowych (dowód: karta Nr 375).

W dniu 4 maja 2010 r. Spółka przekazała zmieniony wzorzec umowy pn. „Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej”, według którego przedsiębiorca zawiera umowy z konsumentami (dowód: karty Nr 372 – 373). W zmienionym wzorcu umowy pn. „Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej” – Spółka wykreśliła postanowienie, o treści: „*Kupujący w rozumieniu art. 2 ust. 1 Ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22. poz. 271 z późn. zm.) ma prawo odstąpić od niniejszej umowy w terminie 10 dni od daty jej zawarcia bez podania przyczyn składając kserokopię umowy sprzedaży wraz z pisemnym oddzielnym oświadczeniem woli o treści: „Ja niżej podpisany/a oświadczam, że na podstawie pkt. 15 umowy sprzedaży/zamówienia nr zawartej dnia odstępuję od ww umowy” Wyżej wymienione pisemne oddzielne oświadczenie Kupujący jest zobowiązany wysłać listem poleconym z dopiskiem „odstąpienie” na adres Biura Obsługi Klienta TOPRONIC Sp. z o.o., ul. Brukowa 6, lok. 35, 91-341 Łódź w wyżej zaznaczonym terminie. O zachowaniu terminu decyduje data stempla pocztowego.*” (dowód: karta Nr 373 – verte).

Natomiast w zakresie postanowienia, o treści: „*Kupujący przy dostawie zobowiązany jest do potwierdzenia własnoręcznym podpisem w obecności pracownika firmy TOPRONIC*”

Sp. z o.o. zgodność jakościową i ilościową otrzymanego towaru.” – Spółka nie uznała postawionego jej zarzutu, jednakże postanowienie to uległo zmianie we wzorcu umowy pn. „Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej” w zakresie jednego słowa – w miejsce wyrazu „pracownika” wstawiono wyraz „przedstawiciela”. Zmienione postanowienie otrzymało brzmienie: „*Kupujący przy dostawie zobowiązany jest do potwierdzenia własnoręcznym podpisem w obecności przedstawiciela firmy TOPRONIC Sp. z o.o. zgodność jakościową i ilościową otrzymanego towaru.*” (pkt 10 wzorca umowy – dowód: karta Nr 373 – verte).

Jednocześnie w zmienionym wzorcu umowy pn. „Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej” – Spółka dodała nowe postanowienie w brzmieniu: „*Kupujący ma prawo zgłosić reklamację jakościową w nieprzekraczalnym terminie 1 dnia od daty odbioru towaru.*” (pkt 12 wzorca umowy – dowód: karta Nr 373 – verte).

Ponadto, Prezes Urzędu ustalił, że Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów”), w wyroku z dnia 23 października 2006 r. (sygn. akt XVII AmC 158/05) uznał za niedozwolone postanowienie, o treści: „*W przypadku rozstrzygnięć sądowych – przez sąd właściwy dla siedziby Sprzedawcy*”. Postanowienie to zostało wpisane w dniu 3 stycznia 2007 r. pod numerem 969 do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 18 września 2006 r. (sygn. akt XVII AmC 91/05) uznał za niedozwolone postanowienie, o treści: „*Przy odbiorze Kupujący sprawdza i kwituje na dokumencie dostawy, fakturze lub innym dokumencie zgodność towaru z umową to jest jakość, kompletność oraz funkcjonowanie mechanizmów (o ile istnieją). Kupujący kwituje otrzymanie wraz z towarem wszystkich elementów jego wyposażenia oraz instrukcji obsługi i konserwacji*”. Postanowienie to zostało wpisane w dniu 7 listopada 2006 r. pod numerem 914 do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 21 września 2006 r. (sygn. akt XVII AmC 84/05) uznał za niedozwolone postanowienie, o treści: „*(w wersji po dokonaniu zmian) Kupujący - konsument w rozumieniu art.. 22 (1) kc z 23 kwietnia 1964 r. (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. Zm.) ma prawo odstąpić od niniejszej umowy w terminie 10 dni od dnia jej zawarcia, składając oświadczenie woli o treści: "Ja niżej podpisany/a... oświadczam, że na podstawie pkt. 19 umowy sprzedaży nr... zawartej w ... dnia... odstępuję od w/w umowy. Wyżej wymienione oświadczenie kupujący zobowiązany jest wysłać listem poleconym z dopiskiem "Odstąpienie" (decyduje data stempla pocztowego) lub dostarczyć osobiście na adres siedziby firmy Polska Korporacja Regalia s.c., 87-100 Toruń, ul. Prosta 8, w wyżej zakreślonym terminie.*”. Postanowienie to zostało wpisane w dniu 8 września 2008 r. pod numerem 1495 do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c.

Jednocześnie Prezes Urzędu ustalił, że siedziba TOPRONIC Sp. z o.o. znajduje się w Łodzi przy ul. Brukowej 6/8, lok. 35. We wskazanym lokalu mieści się oprócz siedziby Spółki również Biuro Obsługi Klientów zajmujące się m.in. bezpośrednim kontaktem z klientami firmy we wszelkich sprawach związanych z użytkowaniem przedmiotów oferowanych przez TOPRONIC Sp. z o.o., jak również obsługą serwisową i gwarancyjną. Za pośrednictwem Biura Obsługi Klienta są również zbywane towary wchodzące w skład oferty Spółki. Sprzedaż powyższą Spółka traktuje jak sprzedaż prowadzoną w lokalu przedsiębiorcy. W budynku przy ul. Brukowej został urządzony również magazyn, w którym przechowywane są zbywane przez Spółkę towary (dowód: karta Nr 168).

Ponadto, Prezes Urzędu ustalił, że TOPRONIC Sp. z o.o., w celu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na sprzedaży robotów kuchennych – dzierżawi lub wynajmuje powierzchnie handlowe w centrach handlowych na terenie całego kraju (dowód: karty Nr 7 – 8, 168). Opisane powierzchnie handlowe, po ich wynajęciu są zabudowywane stałą konstrukcją (ścianami) wykonaną w całości z płyty pilśniowej i laminatów. Projekt konstrukcji nawiązuje swym kształtem do rozmieszczenia kuchni na blacie, na którym odbywa się prezentacja walorów użytkowych robotów kuchennych. Stoisko sprzedażowe oznaczone jest znakiem firmowym Spółki oraz znakiem firmowym zbywanej marki (dowód: karta Nr 338, 368). Przez lata Spółka wypracowała taki wzorzec konstrukcyjny stoisk sprzedażowych, który (tajemnica przedsiębiorcy) – (dowód: karta Nr 375).

W odniesieniu do sprzedaży robotów kuchennych prowadzonej w stoiskach umieszczonych w obrębie dzierżawionej lub najmowanej powierzchni handlowej w centrach handlowych – Spółka stoi na stanowisku, iż sprzedaż ta odbywa się w lokalach przedsiębiorstwa i w związku z tym konsumentom nie przysługuje prawo do odstąpienia od umowy, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (dowód: karty Nr 7 – 8, 168). Spółka wskazała, że celem samym w sobie stoisk w centrach handlowych jest przedstawienie oferty połączone z obsługą publiczności. Umowa kupna – sprzedaży zawarta w opisanych powyżej warunkach mieści się zdaniem Spółki w ramach kategorii umów zawieranych w lokalu przedsiębiorcy. Ta kategoria umów nie powinna być zatem poddawana reżimowi art. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów i odpowiedzialności za produkt niebezpieczny. W związku z powyższym Spółka nie informuje o prawie odstąpienia od umowy sprzedaży w terminie dziesięciu dni od daty zawarcia umowy, gdyż prawo to w przypadku umów zawieranych w lokalu przedsiębiorcy konsumentowi nie przysługuje. (karty Nr 168, 300 – 301).

Z przekazanych do Prezesa Urzędu zawiadomień Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Krakowie (dowód: karty Nr 63 – 72), Federacji Konsumentów Oddział w Rzeszowie (dowód: karty Nr 117 – 123), Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Kamiennej Górze (dowód: karty Nr 148 – 166) oraz Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Kłodzku (dowód: karty Nr 403 – 407) o naruszeniu przez TOPRONIC Sp. z o.o. praw konsumentów – wynika, że Spółka w odpowiedzi na oświadczenia konsumentów o odstąpieniu od umowy, informowała konsumentów, że odstąpienie od zawartej umowy sprzedaży jest nieskuteczne.

Ponadto Prezes Urzędu ustalił, że Spółka nie informuje konsumentów o prowadzonej przez TOPRONIC Sp. z o.o. sprzedaży przed dniem rozpoczęcia sprzedaży robotów kuchennych na terenie centrów handlowych (dowód: karta Nr 338).

Umowy sprzedaży robotów kuchennych zawierane są zawsze po około godzinnym pokazie właściwości oferowanych towarów (dowód: karty Nr 8, 168).

W imieniu TOPRONIC Sp. z o.o. umowy sprzedaży zawierane są albo przez upoważnionego pracownika firmy albo osoby współpracujące ze Spółką upoważnione do zawierania umów sprzedaży. Upoważnienie powyższe wyrażone zostało w treści umowy o współpracy, która na żądanie klienta zawierającego umowę sprzedaży podlega okazaniu w części dotyczącej upoważnienia do zawierania umów. Spółka oświadczyła, że podpisując umowę sprzedaży klient ma zawsze pewność, że podmiotem w imieniu, którego działa sprzedawca jest TOPRONIC Sp. z o.o. (dowód: karta Nr 8).

Spółka w dniu 16 lipca 2010 r. wypowiedziała (tajemnica przedsiębiorcy) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą „Pośrednictwo Handlowe, Marketingowe” umowę o wspólnym przedsięwzięciu handlowo-marketingowym z dnia 4

października 2001 r. (dowód: karta Nr 412). W dokumencie wypowiedzenia Spółka wskazała, że wypowiedzenie jest konsekwencją braku akceptacji ze strony TOPRONIC Sp. z o.o. procesu sprzedażowego – w tym praktyk naruszających interesy konsumentów jakie były stosowane przez Firmę „Pośrednictwo Handlowe, Marketingowe” przy sprzedaży robotów kuchennych Ronic.

Jednocześnie Spółka oświadczyła, że posiada blisko (tajemnica przedsiębiorcy) przedstawicieli. Osoby te podejmują działania w imieniu Spółki w różnych miejscach Polski (dowód: karta Nr 301).

Umowy o współpracy, zawarte pomiędzy TOPRONIC Sp. z o.o. a osobami fizycznymi prowadzącymi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, zawierają następujące postanowienia (dowód: karty Nr 247 – 261):

- (tajemnica przedsiębiorcy)
- (tajemnica przedsiębiorcy)
- (tajemnica przedsiębiorcy).

Jednocześnie Prezes Urzędu ustalił, że zebrane w postępowaniu dokumenty wskazują, iż zawierane przez Spółkę umowy najmu – powierzchni handlowych w hipermarketach i centrach handlowych, w których prowadzona była przez Spółkę sprzedaż robotów kuchennych – były umowami krótkoterminowymi.

Poniżej tabela przedstawiająca wykaz zawartych przez TOPRONIC Sp. z o.o. umów najmu powierzchni handlowych w niżej wskazanych hipermarketach i centrach handlowych wraz ze wskazaniem czasookresu, w którym prowadzona była działalność gospodarcza w przedmiotowych lokalach (dowód: karty Nr 167, 269 – 273, 277 – 280, 282 – 297):

Lp.	Nazwa centrum handlowego	Miasto	Czasokres obowiązywania umowy
1	(tajemnica przedsiębiorcy)	Łódź	(tajemnica przedsiębiorcy)
2	(tajemnica przedsiębiorcy)	Kielce	(tajemnica przedsiębiorcy)
3	(tajemnica przedsiębiorcy)	Bydgoszcz	(tajemnica przedsiębiorcy)
4	(tajemnica przedsiębiorcy)	Warszawa	(tajemnica przedsiębiorcy)
5	(tajemnica przedsiębiorcy)	Wałbrzych	(tajemnica przedsiębiorcy)
6	(tajemnica przedsiębiorcy)	Wrocław	(tajemnica przedsiębiorcy)
7	(tajemnica przedsiębiorcy)	Kraków	(tajemnica przedsiębiorcy)
8	(tajemnica przedsiębiorcy)	Bielsko-Biała	(tajemnica przedsiębiorcy)

Poniżej przykładowe postanowienia zawarte w umowach najmu:

1. (tajemnica przedsiębiorcy) – (dowód: karty Nr 269 – 270):
 - (tajemnica przedsiębiorcy),
 - (tajemnica przedsiębiorcy);
2. (tajemnica przedsiębiorcy) – (dowód: karty Nr 271 – 273):
 - (tajemnica przedsiębiorcy),
 - (tajemnica przedsiębiorcy),
 - (tajemnica przedsiębiorcy);
3. (tajemnica przedsiębiorcy) – (dowód: karty Nr 277 – 280) – (tajemnica przedsiębiorcy):

- (tajemnica przedsiębiorcy);
- 4. (tajemnica przedsiębiorcy) – (dowód: karty Nr 282 – 285) – (tajemnica przedsiębiorcy):
 - (tajemnica przedsiębiorcy).

Jednocześnie TOPRONIC Sp. z o.o. wyjaśniła, że dwa wyroki, które zapadły przeciwko MEGAPUNKT 300 Ogólnopolska Sieć Promocji Handlowej Sp. z o.o. w sprawach o sygn. akt XVIII C 200/06 w dniu 12 grudnia 2006 r. oraz w sprawie oznaczonej sygn. akt III Ca 383/07 w dniu 19 marca 2007 r. – dotyczyły działalności Spółki, która działa obecnie pod nazwą TOPRONIC Sp. z o.o. (dowód: karta Nr 410).

Spółka w 2009 r. osiągnęła przychód w wysokości (tajemnica przedsiębiorcy) zł. (dowód: zeznanie podatkowe o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez TOPRONIC Sp. z o.o. za rok podatkowy 2009 (CIT-8) – karty Nr 388 – 391).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Podstawą do rozstrzygnięcia sprawy w oparciu o przepisy ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm. – zwanej dalej: „ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów”) – jest uprzednie zbadanie przez Prezesa Urzędu, czy w danej sprawie zagrożony został interes publicznoprawny. Stwierdzenie, że to nastąpiło pozwala na realizację celu tej ustawy, wskazanego w art. 1 ust. 1, którym jest określenie warunków rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Zdaniem Prezesa Urzędu rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy są lub będą klientami TOPRONIC Sp. z o.o. Interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów. Innymi słowy, naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego. Zatem uzasadnione było w niniejszej sprawie podjęcie przez Prezesa Urzędu działań przewidzianych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Stosownie do art. 24 ust. 2 ww. ustawy, przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności:

- stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.),
- naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji,
- nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji.

Wskazany przepis zawiera otwarty katalog działań stanowiących praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów.

W związku z powyższym, dla uznania zachowań przedsiębiorcy za niezgodne z zawartym w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, należy wykazać, iż spełnione zostały łącznie trzy przesłanki:

1. działanie lub zaniechanie przedsiębiorcy,

2. noszące znamiona bezprawności,
3. godzące w zbiorowy interes konsumentów.

Ad 1)

Stosownie do art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy, rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej (...). Przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej. Ponadto, zgodnie z art. 14 ust. 1 ww. ustawy przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym. Przepis art. 2 ww. ustawy definiuje działalność gospodarczą jako zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły.

Podmiot, przeciwko któremu toczy się postępowanie, to spółka z ograniczoną odpowiedzialnością będąca spółką kapitałową, której odrębna ustawa przyznaje osobowość prawną. Zgodnie z art. 12 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2000 r. Nr 94, poz. 1037 ze zm.), spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji z chwilą wpisu do rejestru staje się spółką z ograniczoną odpowiedzialnością i uzyskuje osobowość prawną. Jak wskazano powyżej, Spółka, będąca stroną niniejszego postępowania działa pod firmą – TOPRONIC Sp. z o.o. i jest zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem 0000119247. Przedmiotem działalności Spółki jest m.in. sprzedaż detaliczna elektrycznego sprzętu gospodarstwa domowego.

W związku z powyższym, **Prezes Urzędu stwierdził, że pierwsza przesłanka art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów została spełniona.**

Ad 2)

Dla uznania zachowań przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest, aby miało ono charakter bezprawny.

Bezprawność tradycyjnie ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Porządek prawny obejmuje normy prawa powszechnie obowiązującego, a także nakazy i zakazy wynikające z zasad współżycia społecznego i dobrych obyczajów (wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 13 listopada 2007 r., sygn. akt XVII AmA 45/07). Bezprawność jest kategorią obiektywną. Rozważenia przy ocenie bezprawności wymaga zatem kwestia, czy zachowanie przedsiębiorcy było zgodne, czy też niezgodne z obowiązującymi zasadami porządku prawnego. O bezprawności działania decyduje w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego *całokształt okoliczności konkretnego stanu faktycznego* (wyrok SN z dnia 8 maja 2002 r., sygn. akt I PKN 267/2001). Dla stwierdzenia bezprawności działania przedsiębiorcy bez znaczenia pozostaje strona podmiotowa czynu, a zatem wina sprawcy (w znaczeniu subiektywnym, oznaczającym wadliwość procesu decyzyjnego sprawcy) i stopień tej winy (umyślność bądź nieumyślność), a także świadomość istnienia naruszonych norm prawnych. Same przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Zwrócił na to uwagę Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 23 czerwca 2006 r. (sygn. akt XVIII Ama 32/05), wskazując, iż art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, którego odpowiednikiem w ustawie z dnia

16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów jest art. 24 ust. 2 – nie ma samodzielnego znaczenia prawnego, lecz powinien być interpretowany oraz stosowany w określonym kontekście normatywnym. W związku z tym, w celu konkretyzacji przesłanki bezprawności należy sięgnąć do przepisów innych ustaw, gdyż dopiero na ich podstawie możliwe jest dokonanie oceny działań przedsiębiorcy w aspekcie ich zgodności z prawem. Bezprawność działań przedsiębiorcy wynika zatem, co do zasady, z naruszenia powszechnie obowiązujących przepisów innych niż ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów.

Bezprawność zachowań przedsiębiorcy zostanie rozważona oddzielnie w odniesieniu do każdej z praktyk.

Ad I. i II. sentencji niniejszej decyzji

Odnosząc się do zarzutów zawartych w pkt I. i II. sentencji niniejszej decyzji, należy wskazać, iż stosownie do art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c.

Na mocy art. 479⁴⁵ § 1 k.p.c., Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest obowiązany przysłać Prezesowi Urzędu odpis każdego prawomocnego wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone. Na podstawie takich wyroków, Prezes Urzędu jest zobowiązany do prowadzenia rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, stosownie do art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Przepis art. 479⁴⁵ § 3 k.p.c. ustanawia zasadę tzw. formalnej jawności rejestru, stanowiąc, że rejestr jest jawny. Jawność rejestru oznacza, że rejestr jest dostępny dla każdego zainteresowanego, czyli każdy ma do niego prawo wglądu. Skutkiem formalnej jawności rejestru jest niemożność zasłaniania się nieznanymi dokonanych w nim wpisów. W rejestrze tym przytacza się treść postanowień wzorców umowy uznanych przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone.

W ocenie Prezesa Urzędu, wpisanie takich postanowień do rejestru, o którym mowa wyżej, oznacza, że od tej chwili postanowienia te są zakazane we wszystkich wzorcach umów. Zakaz stosowania postanowień wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c. dotyczy nie tylko tego przedsiębiorcy, przeciwko któremu zapadł wyrok w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, lecz również innych przedsiębiorców z danej branży. Za takim ujęciem przemawia podstawowy cel postępowania w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, jakim jest usunięcie z obrotu postanowień, które Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone. Chodzi bowiem o to, by konsumenci nie byli narażeni na te postanowienia w przyszłości w umowach zawieranych z innymi przedsiębiorcami. Ponadto, zdaniem Prezesa Urzędu, zakaz stosowania niedozwolonych postanowień wpisanych do ww. rejestru dotyczy także postanowień podobnych. Przedsiębiorcy stosują bowiem postanowienia, których istota jest taka sama, lecz konstrukcja gramatyczna, szyk wyrazów w zdaniu są różne. W związku z tym, zakazane jest też stosowanie postanowienia, którego zakres jest tożsamy z zakresem postanowienia wpisanego do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c. Nie jest konieczna dokładna, literalna identyczność tych postanowień.

Stanowisko Prezesa Urzędu znajduje uzasadnienie w orzecznictwie. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2006 r. (Sygn. akt III SZP 3/06) wskazał, iż stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c.

może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Sąd Najwyższy uznał również, iż jeżeli Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uzna określoną klauzulę za niedozwoloną w wyniku przeprowadzonej kontroli abstrakcyjnej i zostanie ona wpisana do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c., praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 23a ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – którego odpowiednikiem w ustawie z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów jest art. 24 ust. 2 pkt 1 – dopuszcza się każdy z przedsiębiorców, który wprowadza do stosowanych klauzul zmiany o charakterze kosmetycznym, polegające np. na przestawieniu szyku wyrazów lub zmianie użytych wyrazów, jeżeli zmiany te nie prowadzą do zmiany istoty klauzuli.

Ad I.1.

W ocenie Prezesa Urzędu stosowane przez Spółkę postanowienie zawarte we wzorcu umowy pn. „Umowa sprzedaży/zamówienia”, o treści: „*Ewentualne spory rozstrzygać będzie sąd właściwy dla siedziby Sprzedającego.*” jest tożsame z postanowieniem wpisanym pod numerem 969 do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o treści: „*W przypadku rozstrzygnięć sądowych – przez sąd właściwy dla siedziby Sprzedawcy.*” Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 23 października 2006 r. (sygn. akt XVII AmC 158/05) uznał, iż ww. postanowienie spełnia przesłanki art. 385¹ § 1 k.c. i art. 385³ pkt 23 k.c. Stosownie do art. 385³ pkt 23 k.c., w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności narzucają rozpoznanie sprawy przez sąd, który wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy. Sąd podniósł, że we wzorcu przewidziano zapis o poddaniu sporu do rozpoznania przez sąd, który nie zawsze będzie właściwy miejscowo. Zapis ten wyłącza możliwość skorzystania z właściwości przemiennej. W sytuacjach, gdy miejsce zamieszkania konsumenta i miejsce wykonania umowy będzie położone poza okręgiem sądu właściwego dla siedziby kontrahenta, powyższy zapis będzie narzucał rozpoznanie sprawy przez Sąd, który wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy. Sąd podkreślił, że w umowach z konsumentami zasada swobody umów ulega ograniczeniu ze względu na treść art. 385¹ § 1 k.c. Dopuszczalne jest więc zawarcie we wzorcu umownym klauzuli prorogacyjnej, ale tylko takiej która nie narzuca sądu, który wedle ustawy nie jest miejscowo właściwy (a więc w praktyce wskazanie albo sądu właściwości ogólnej albo właściwości przemiennej).

W ocenie Prezesa Urzędu, postanowienie stosowane przez Spółkę oraz postanowienie wpisane do rejestru pod numerem 969 mogą zostać uznane za tożsame. Każde z wyżej wymienionych postanowień dotyczy wskazania sądu właściwego dla rozpoznania sporu wynikłego na gruncie wiążącej strony umowy i każde z nich ustala wyłączną właściwość sądu na podstawie siedziby przedsiębiorcy. Stosowanie postanowienia wpisanego do rejestru oraz postanowienia stosowanego przez Spółkę wywołuje tożsame skutki, bowiem w przypadku powstania sporu na tle wykonywania umowy, postanowienia te bezprawnie narzucają konsumentom właściwość miejscową sądu i ograniczają ich prawa do wytoczenia powództwa, wynikające z przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. Zgodnie z obowiązującymi przepisami, mówiąc o właściwości miejscowej sądu, można wyróżnić właściwość: ogólną, przemianą i wyłączną. Podstawowa zasada dotycząca właściwości ogólnej została wyrażona w art. 27 § 1 k.p.c., zgodnie z którym, powództwo wytacza się przed sąd pierwszej instancji, w którego okręgu pozwany ma miejsce zamieszkania. W przypadku, gdy powodem jest Spółka, to sądem właściwym jest sąd, w którego okręgu konsument ma miejsce zamieszkania. Nie w każdym przypadku sądem właściwym będzie sąd w Łodzi – tj. w miejscowości, w której znajduje się siedziba Spółki (ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że kontrahentami Spółki są osoby mające miejsce zamieszkania poza Łodzią). Z kolei istota właściwości przemiennej polega na tym, że obok

sądu właściwości ogólnej zostaje wskazany inny jeszcze sąd, przed który można wytoczyć powództwo. Wybór sądu należy w takich wypadkach do podmiotu wnoszącego pozew. W zakresie roszczeń z umów, przepisy Kodeksu postępowania cywilnego przewidują możliwość wytoczenia powództwa o ustalenie istnienia umowy, o jej wykonanie, rozwiązanie lub unieważnienie, jak też o odszkodowanie z powodu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, przed sąd miejsca jej wykonania. Jednakże powód może, według swego uznania, wytoczyć powództwo bądź według przepisów o właściwości ogólnej, bądź przed sąd miejsca wykonania umowy (art. 31 w związku z art. 34 k.p.c.). Nie jest zatem dopuszczalne narzucenie właściwości przemiennej przez jedną ze stron stosunku prawnego, a jedynie następczy jej wybór w chwili powstania roszczenia wynikającego z umowy.

Sąd wskazany jako właściwy w postanowieniu wzorca umowy, stosowanego przez Spółkę, jest w zakresie jego obowiązywania sądem wyłącznie właściwym, tzn. że treść wzorca umowy wyłącza skuteczne stosowanie przepisów o właściwości ogólnej i przemiennej. Z tego właśnie powodu, postanowienie wpisane do rejestru pod numerem 969 zostało uznane za niedozwolone postanowienie umowne. Podkreślenia wymaga fakt, iż przytoczone powyżej przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o właściwości miejscowej sądu znajdują zastosowanie w każdego rodzaju działalności prowadzonej przez przedsiębiorcę.

W czasie trwania niniejszego postępowania Spółka przekazała zmieniony wzorec umowy pn. Umowa sprzedaży/zamówienia, z którego zostało wykreślone postanowienie, o treści: „*Ewentualne spory rozstrzygać będzie sąd właściwy dla siedziby Sprzedającego.*”.

Ad I.2.

W ocenie Prezesa Urzędu stosowane przez Spółkę postanowienie zawarte we wzorcu umowy pn. Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej, o treści: „*Kupujący w rozumieniu art. 2 ust. 1 Ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271 z późn. zm.) ma prawo odstąpić od niniejszej umowy w terminie 10 dni od daty jej zawarcia bez podania przyczyn składając kserokopię umowy sprzedaży wraz z pisemnym oddzielnym oświadczeniem woli o treści: „Ja niżej podpisany/a oświadczam, że na podstawie pkt. 15 umowy sprzedaży/zamówienia nr zawartej dnia odstępuję od ww umowy” Wyżej wymienione pisemne oddzielne oświadczenie Kupujący jest zobowiązany wysłać listem poleconym z dopiskiem „odstąpienie” na adres Biura Obsługi Klienta TOPRONIC Sp. z o.o., ul. Brukowa 6, lok. 35, 91-341 Łódź w wyżej zaznaczonym terminie. O zachowaniu terminu decyduje data stempla pocztowego.” jest tożsame z postanowieniem wpisanym pod numerem 1495 do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o treści: „(w wersji po dokonaniu zmian) Kupujący - konsument w rozumieniu art. 22 (1) kc z 23 kwietnia 1964 r. (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. Zm.) ma prawo odstąpić od niniejszej umowy w terminie 10 dni od dnia jej zawarcia, składając oświadczenie woli o treści: "Ja niżej podpisany/a... oświadczam, że na podstawie pkt. 19 umowy sprzedaży nr... zawartej w ... dnia... odstępuję od w/w umowy. Wyżej wymienione oświadczenie kupujący zobowiązany jest wysłać listem poleconym z dopiskiem "Odstąpienie" (decyduje data stempla pocztowego) lub dostarczyć osobiście na adres siedziby firmy Polska Korporacja Regalia s.c., 87-100 Toruń, ul. Prosta 8, w wyżej zakreślonym terminie.”. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 21 września 2006 r. (sygn. akt XVII AmC 84/05) uznał, iż ww. postanowienie narusza interesy konsumentów i jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, a zatem uznać należy je za niedozwolone postanowienie umowne, o którym mowa w art. 385¹ § 1 k.c. Sąd wskazał, że przepis art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny przyznaje konsumentowi prawo odstąpienia*

od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa w terminie 10 dni od zawarcia umowy. Do zachowania tego terminu wystarczy wysłanie oświadczenia przed jego upływem. Regulacja ta ma na celu ochronę konsumentów przed negatywnymi skutkami zawartych przez nich umów w okolicznościach, które często nie sprzyjają racjonalnemu podejmowaniu przez nich decyzji, a które przedsiębiorcy niejednokrotnie mogą wykorzystać. Zatem, ww. przepis pozostawia konsumentowi swobodę w wyborze środka przekazu oświadczenia o odstąpieniu od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa.

W ocenie Prezesa Urzędu, postanowienie stosowane przez Spółkę oraz postanowienie wpisane do rejestru pod numerem 1495 mogą zostać uznane za tożsame. Każde z wyżej wymienionych postanowień ustala katalog środków przekazu, jakimi konsument może się posłużyć do złożenia oświadczenia, co w niektórych sytuacjach prowadzić może do ograniczenia, a nawet wyłączenia możliwości skorzystania z przyznanego konsumentowi w ww. przepisie uprawnienia do odstąpienia od umowy. Postanowienie wpisane do rejestru przewiduje, że konsument w celu odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa zobowiązany jest w terminie 10 dni od jej zawarcia, złożyć sprzedawcy stosowne oświadczenie, przy czym oświadczenie to może być wysłane wyłącznie listem poleconym bądź osobiście dostarczone na adres sprzedającego. Postanowienie stosowane przez Spółkę ogranicza powyższy katalog wyłącznie do środka przekazu w postaci listowej przesyłki poleconej. Zatem omawiane postanowienia naruszają interesy konsumentów i są sprzeczne z dobrymi obyczajami, a zatem uznać należy je za niedozwolone postanowienia umowne, o których mowa w art. 385¹ § 1 k.c.

W czasie trwania niniejszego postępowania Spółka przekazała zmieniony wzorec umowy pn. Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej, z którego zostało wykreślone postanowienie, o treści: *„Kupujący w rozumieniu art. 2 ust. 1 Ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22. poz. 271 z późn. zm.) ma prawo odstąpić od niniejszej umowy w terminie 10 dni od daty jej zawarcia bez podania przyczyn składając kserokopię umowy sprzedaży wraz z pisemnym oddzielnym oświadczeniem woli o treści: „Ja niżej podpisany/a oświadczam, że na podstawie pkt. 15 umowy sprzedaży/zamówienia nr zawartej dnia odstępuję od ww umowy” Wyżej wymienione pisemne oddzielne oświadczenie Kupujący jest zobowiązany wysłać listem poleconym z dopiskiem „odstąpienie” na adres Biura Obsługi Klienta TOPRONIC Sp. z o.o., ul. Brukowa 6, lok. 35, 91-341 Łódź w wyżej zaznaczonym terminie. O zachowaniu terminu decyduje data stempla pocztowego.”*

Ad II. sentencji niniejszej decyzji

W ocenie Prezesa Urzędu stosowane przez Spółkę postanowienie zawarte we wzorcu umowy pn. Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej, o treści: *„Kupujący przy dostawie zobowiązany jest do potwierdzenia własnoręcznym podpisem w obecności pracownika firmy TOPRONIC Sp. z o.o. zgodność jakościową i ilościową otrzymanego towaru.”* jest tożsame z postanowieniem wpisanym pod numerem 914 do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o treści: *„Przy odbiorze Kupujący sprawdza i kwituje na dokumencie dostawy, fakturze lub innym dokumencie zgodność towaru z umową to jest jakość, kompletność oraz funkcjonowanie mechanizmów (o ile istnieją). Kupujący kwituje otrzymanie wraz z towarem wszystkich elementów jego wyposażenia oraz instrukcji obsługi i konserwacji”*. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 18 września 2006 r. (sygn. akt XVII AmC 91/05) uznał, iż ww. postanowienie spełnia przesłanki art. 385¹ § 1 k.c. i stanowi niedozwolone postanowienie umowne. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów dostrzegł okoliczność, iż przedsiębiorca, który ponosi określone nakłady w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej ma, zgodnie z zasadą

proporcjonalności praw, obowiązków i ryzyka stron umowy prawo do zabezpieczenia swoich interesów. W ocenie Sądu przedsiębiorcy przysługuje, wynikające z art. 462 § 1 prawo do żądania od konsumenta pokwitowania spełnienia świadczenia. Praktyka taka, z zasady, nie może być uznana za działanie bezprawne. Jednakże w przedmiotowym postanowieniu zakres pokwitowania został ustalony zbyt szeroko.

W ocenie Prezesa Urzędu, postanowienie stosowane przez Spółkę oraz postanowienie wpisane do rejestru pod numerem 914 mogą zostać uznane za tożsame. Każde z wyżej wymienionych postanowień ustala szeroki zakres potwierdzenia jakości otrzymanego przez kupującego towaru, już w momencie jego odbioru. O ile bowiem okoliczności takie, jak zgodność dostarczonego egzemplarza z zamówionym, zgodność w zakresie wymiarów, czy koloru, kompletność, czy otrzymanie instrukcji obsługi i konserwacji mogą, a nawet powinny być, w odpowiedni sposób poświadczone przez odbiorcę towaru, o tyle żądanie potwierdzenia jakości dostarczonych mebli, czy funkcjonowania poszczególnych elementów w chwili ich odbioru należy uznać za nieuzasadnione i przedwczesne. Wprawdzie postanowienie wpisane do rejestru odnosi się do towaru w postaci mebli, a postanowienie stosowane przez TOPRONIC Sp. z o.o. do towaru w postaci sprzętu gospodarstwa domowego, to jednakże oba postanowienia zawarte są we wzorcach umów stosowanych przy sprzedaży konsumenckiej. Stosowanie obu wskazanych postanowień znacznie utrudniłoby konsumentowi dochodzenie wynikających z ustawy uprawnień.

W czasie trwania niniejszego postępowania Spółka przekazała zmieniony wzorzec umowy pn. Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej, w którym przedmiotowe postanowienie uległo zmianie w zakresie jednego słowa – w miejsce wyrazu „pracownika” wstawiono wyraz „przedstawiciela”. Zmienione postanowienie otrzymało brzmienie: „Kupujący przy dostawie zobowiązany jest do potwierdzenia własnoręcznym podpisem w obecności przedstawiciela firmy TOPRONIC Sp. z o.o. zgodność jakościową i ilościową otrzymanego towaru.”. Zmienione postanowienie jest nadal tożsame z postanowieniem umownym wpisanym pod numerem 914 do rejestru, o treści: „Przy odbiorze Kupujący sprawdza i kwituje na dokumencie dostawy, fakturze lub innym dokumencie zgodność towaru z umową to jest jakość, kompletność oraz funkcjonowanie mechanizmów (o ile istnieją). Kupujący kwituje otrzymanie wraz z towarem wszystkich elementów jego wyposażenia oraz instrukcji obsługi i konserwacji”.

Mając na uwadze opisane powyżej w punktach Ad I.1., Ad I.2. oraz Ad II. zarzuty, w ocenie Prezesa Urzędu, Spółka dopuściła się stosowania we wzorcach umów postanowień, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone. Konsekwencją stosowania przez Spółkę postanowień wpisanych do ww. rejestru jest wprowadzenie do wzorców umowy postanowień bezwzględnie zakazanych. Stosownie bowiem do art. 479⁴² § 1 k.p.c., Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekając o uznaniu postanowień wzorca umowy za niedozwolone, jednocześnie zakazuje ich wykorzystywania. Mając na uwadze powyższe, zachowanie Spółki – jako bezprawne i spełniające opisaną poniżej w niniejszej decyzji przesłankę naruszenia zbiorowego interesu konsumentów – należało ocenić, jako praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Ponadto Prezes Urzędu ustalił, iż Spółka, od dnia 9 stycznia 2010 r. stosuje zmieniony wzorzec umowy pn. Umowa sprzedaży/zamówienia, a od dnia 4 maja 2010 r. stosuje zmieniony wzorzec umowy pn. Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej. Z poprawionych wzorców umów postanowienia opisane w punktach Ad. I.1. i Ad. I.2. zostały wyeliminowane. Powyższe pozwoliło na stwierdzenie, że Spółka z dniem 9 stycznia 2010 r. zaniechała stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów wskazanej w punkcie I.1.

sentencji decyzji, a z dniem 4 maja 2010 r. zaniechała stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów wskazanej w punkcie I.2. sentencji decyzji.

W odniesieniu do postanowienia opisanego w punkcie Ad. II., Prezes Urzędu ustalił, że Spółka nie zaprzestała stosowania postanowienia wpisanego do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, a zatem nie zaniechała stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – wskazanej w punkcie II. sentencji decyzji.

Ad III. sentencji niniejszej decyzji

Odnosząc się do zarzutu zawartego w punkcie III. sentencji niniejszej decyzji należy wskazać, iż stosownie do art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów (ust. 1). Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy (ust. 2).

Jak zostało już powyżej wskazane w niniejszej decyzji, bezprawność to sprzeczność zachowania z szeroko rozumianym porządkiem prawnym jako całością. Istotnym jest również fakt, iż bezprawność jest czynnikiem o charakterze obiektywnym, niezależnym od wystąpienia szkody, czy od zamiaru podmiotu dopuszczającego się działań bezprawnych. W związku z powyższym, jako bezprawne należy zakwalifikować zachowanie sprzeczne z nakazem zawartym w ustawie. Aktem prawnym, do którego należy odwołać się w przedmiotowej sprawie jest ustawa z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny.

Prezes Urzędu postawił Spółce zarzut bezprawnego działania polegającego na uniemożliwieniu konsumentom skorzystania z prawa do odstąpienia od umowy sprzedaży zawieranej poza lokalem przedsiębiorstwa – tj. w stoiskach umieszczonych w obrębie dzierżawionej lub najmowanej powierzchni handlowej w centrach handlowych – bez podania przyczyn w terminie dziesięciu dni od zawarcia umowy, co narusza art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny.

Spółka w odniesieniu do sprzedaży robotów kuchennych prowadzonej w stoiskach umieszczonych w obrębie dzierżawionej lub najmowanej powierzchni handlowej w centrach handlowych – stoi na stanowisku, iż sprzedaż ta odbywa się w lokalach przedsiębiorstwa i w związku z tym konsumentom nie przysługuje prawo do odstąpienia od umowy, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. Natomiast zebrane w postępowaniu dokumenty wskazują, iż zawierane przez Spółkę umowy najmu – powierzchni handlowych w hipermarketach i centrach handlowych, w których prowadzona była przez Spółkę sprzedaż robotów kuchennych – były umowami krótkoterminowymi (np. tajemnica przedsiębiorcy). Należy również wskazać na postanowienie § 1 pkt 3 umowy (tajemnica przedsiębiorcy), wskazujące na czasowy charakter stoisk sprzedażowych – (tajemnica przedsiębiorcy). Mając na uwadze powyższe, w ocenie Prezesa Urzędu należy przyjąć, że dokonywana przez Spółkę sprzedaż robotów kuchennych w stoiskach umieszczonych w obrębie dzierżawionej lub najmowanej powierzchni handlowej w centrach handlowych – jest sprzedażą poza lokalem przedsiębiorstwa. Uniemożliwienie konsumentom w takiej sytuacji skorzystania z prawa do odstąpienia od umowy narusza art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny.

Powyższe stanowisko Prezesa Urzędu znajduje również potwierdzenie w orzecznictwie sądów powszechnych. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi w wyroku z dnia 12 grudnia 2006 r. (sygn. Akt XVIIIIC 200/06) podniósł, iż stoisko handlowe, zorganizowane przez pozwaną spółkę na wynajętej od hipermarketu powierzchni, nie stanowiło „lokalu przedsiębiorstwa” w rozumieniu ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. W przedmiotowej sprawie, promowanie robota kuchennego R poprzez manualno-werbalną prezentację jego walorów użytkowych oraz zawieranie umów sprzedaży sprzętu kuchennego z konsumentami odbywało się w pasażu handlowo-usługowym hipermarketu T na przenośnym, jedynie prowizorycznie skonstruowanym stoisku. W ocenie Sądu miejsca tego nie można było w żadnym razie porównywać do targu, kiermaszu, czy też oznakowanego bazaru, w których zwyczajowo prowadzony jest handel, gdzie klienci zwyczajowo udają się w celu dokonania zakupów, jest on jednak, co do zasady, przygotowany na zawieranie kontraktów handlowych na terenie hali wystawienniczej hipermarketu lub w lokalach stałych punktów sprzedaży znajdujących się w hipermarkecie. Stoisko firmy „M”, w swojej istocie stanowiło formę publicznego prezentowania, promowania, a w dalszej kolejności – sprzedaży określonego produktu. Konsumentom korzystającym z jego usług nie byli nastawieni na tego rodzaju „nietypowy” kontakt handlowy. Sąd zaznaczył również, iż sam fakt zawarcia przez pozwaną firmę z hipermarketem T umowy najmu określonej powierzchni handlowej nie stanowił przesłanki do uznania działalności prowadzonej na tejże powierzchni za działalność w „lokalu przedsiębiorstwa”. Zawarcie wskazanej umowy najmu stanowiło bowiem warunek konieczny prowadzenia przez pozwaną spółkę jakiegokolwiek działalności na terenie hipermarketu.

Stanowisko Sądu Rejonowego zostało potwierdzone w wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 marca 2007 r. (sygn. Akt III Ca 383/07). Zdaniem Sądu Okręgowego w Łodzi, trafnie uznał Sąd Rejonowy, iż stanowisko handlowe, zorganizowane przez pozwaną spółkę na wynajętej od hipermarketu T powierzchni, nie stanowiło „lokalu przedsiębiorstwa” w rozumieniu przedmiotowej ustawy. Okoliczności cechujące zawieranie umowy poza lokalem, z uwagi na element zaskoczenia, utrudniają konsumentom przeprowadzenie analizy proponowanych warunków umowy, zbadanie wiarygodności kontrahenta oraz przewidzenie prawnych i finansowych następstw składanych oświadczeń woli. Stąd ryzyko podjęcia nieracjonalnych wyborów co do osoby naszego kontrahenta lub warunków, na jakich zostaje zawarta umowa jest w takich przypadkach wysokie. Przypomnieć należy, iż celem przepisów o umowach poza lokalem przedsiębiorstwa jest wyrównanie szans nieprofesjonalnego nabywcy (konsumenta) względem przedsiębiorcy.

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu przyjął, że opisane w niniejszym punkcie zachowanie Spółki może być uznane za bezprawne działanie stanowiące praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Spółka uniemożliwiła konsumentom skorzystanie z prawa do odstąpienia od umowy sprzedaży zawieranej poza lokalem przedsiębiorstwa, informując konsumentów, że odstąpienie od zawartej umowy sprzedaży jest nieskuteczne, co narusza art. 2 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny i w konsekwencji czego, jej zachowanie – i jako bezprawne i spełniające opisaną poniżej w niniejszej decyzji przesłankę naruszenia zbiorowego interesu konsumentów – należało ocenić, jako praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Jednocześnie Prezes Urzędu uznał, że fakt wypowiedzenia przez Spółkę umowy o współpracy jednemu z (tajemnica przedsiębiorcy) współpracowników, którzy, jak wynika z postanowień umowy o współpracy – prowadząc sprzedaż, działają na rzecz i w imieniu

Spółki – nie stanowi dowodu zaniechania stosowania przez Spółkę omawianej w niniejszym punkcie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów. Spółka nie udowodniła, że był jedynym przedsiębiorcą, który działał w imieniu Spółki nie stosując się do przepisów ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. Ponadto Spółka nie przedstawiła dowodów ani na to, że przyjmuje zwroty zakupionych towarów, ani, że informuje konsumentów na piśmie o prawie odstąpienia od umowy.

Mając na uwadze przepis art. 27 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zgodnie z którym, ciężar udowodnienia okoliczności zaprzestania stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów spoczywa na przedsiębiorcy, należy stwierdzić, iż fakt wypowiedzenia przez Spółkę umowy o współpracy jednemu z (tajemnica przedsiębiorcy) współpracowników – nie może zostać uznany za wystarczający dowód zaniechania stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu ustalił, że Spółka nie zaniechała stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – wskazanej w punkcie III. sentencji decyzji.

Ad IV. sentencji niniejszej decyzji

Odnosząc się do zarzutu zawartego w punkcie IV. sentencji niniejszej decyzji należy wskazać, iż stosownie do art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów (ust. 1). Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy (ust. 2).

Prezes Urzędu postawił Spółce zarzut bezprawnego działania poprzez umieszczenie we wzorcu umowy pn. „Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej” stosowanym w obrocie z konsumentami zapisu o treści: „*Kupujący ma prawo zgłosić reklamację jakościową w nieprzekraczalnym terminie 1 dnia od daty odbioru towaru.*”, który jest sprzeczny:

- z art. 9 ust. 1 w zw. z art. 11 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002 r. Nr 141, poz. 1176 ze zm.) oraz
- z art. 10 ust. 1 w zw. z art. 11 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej.

Aktem prawnym, do którego należy odwołać się w przedmiotowej sprawie jest ustawa z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2002 r. Nr 141, poz. 1176 ze zm.) – zwana dalej: „ustawą o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej”.

Ustawa, o której mowa powyżej zapewnia ochronę praw i interesów konsumenta w sytuacji, gdy nabyty przez niego towar nie ma cech, które powinien mieć zgodnie z umową. Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, konsumentowi przysługuje prawo do reklamacji, rozumiane jako prawo do nieodpłatnej naprawy towaru albo wymiany na nowy, a gdy jest to niemożliwe do spełnienia, prawo do stosownego obniżenia ceny albo odstąpienia od umowy. Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, kupujący traci uprawnienia przewidziane w art. 8, jeżeli przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową nie zawiadomi o tym sprzedawcy. Natomiast stosownie do art. 10 ust. 1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, sprzedawca odpowiada za niezgodność towaru

konsumpcyjnego z umową jedynie w przypadku jej stwierdzenia przed upływem dwóch lat od wydania tego towaru kupującemu; termin ten biegnie na nowo w razie wymiany towaru. Jeżeli przedmiotem sprzedaży jest rzecz używana, strony mogą ten termin skrócić, jednakże nie poniżej jednego roku. Terminy określone w ww. przepisach mają charakter zawity i nie mogą zatem zostać zmodyfikowane na mocy porozumienia stron bądź narzuconego przez jedną z nich postanowienia umownego. Zgodnie z art. 11 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, uprawnień unormowanych w niniejszej ustawie nie można wyłączyć ani ograniczyć w drodze umowy zawartej przed zawiadomieniem sprzedawcy o niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową. W szczególności nie można tego dokonać przez oświadczenie kupującego, że wie o wszelkich niezgodnościach towaru z umową lub przez wybór prawa obcego. Z powyższego jasno wynika, że odpowiedzialność sprzedawcy za niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest odpowiedzialnością z mocy samego prawa, nie jest zależna od klauzuli umownej.

TOPRONIC Sp. z o.o. poprzez stosowanie we wzorcu umowy pn. „Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej” postanowienia, o treści: „*Kupujący ma prawo zgłosić reklamację jakościową w nieprzekraczalnym terminie 1 dnia od daty odbioru towaru*” – uchyliła się od odpowiedzialności wynikającej z omówionych powyżej przepisów art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 1 w związku z art. 11 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej i narzuciła konsumentom określony sposób zachowania się, tj. możliwość złożenia reklamacji jakościowej jedynie w ciągu 1 dnia od daty odbioru towaru, co nie wynika z obowiązujących przepisów prawa. Prowadzić to mogło do naruszenia ich interesów ekonomicznych w ten sposób, że zaznajomieni z treścią kwestionowanego postanowienia, nie podjęli czynności mających na celu dochodzenie swoich praw związanych z niezgodnością towaru konsumpcyjnego z umową. Takie działanie Spółki pozbawiło konsumenta uprawnień określonych w ustawie o sprzedaży konsumenckiej, których realizacja powodowałaby po stronie TOPRONIC Sp. z o.o. określone koszty w postaci naprawy towaru albo jego wymiany na nowy, bądź też zwrotu kupującemu całości lub części zapłaconej przez niego sumy.

Mając na uwadze opisany powyżej zarzut, w ocenie Prezesa Urzędu, Spółka dopuściła się stosowania we wzorcu umowy postanowienia, które narusza przepisy ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, w konsekwencji czego jej zachowanie – jako bezprawne i spełniające opisaną poniżej w niniejszej decyzji przesłankę naruszenia zbiorowego interesu konsumentów – należało ocenić, jako praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W odniesieniu do postanowienia opisanego w niniejszym punkcie, Prezes Urzędu ustalił, że Spółka nie zaprzestała stosowania przedmiotowego postanowienia, a zatem nie zaniechała stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – wskazanej w punkcie IV. sentencji decyzji.

Mając na uwadze powyższe ustalenia w zakresie punktów Ad. I., Ad. II., Ad. III. i Ad. IV, **Prezes Urzędu stwierdził, że druga przesłanka art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów została spełniona w odniesieniu do każdej z praktyk.**

Ad 3)

Przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie definiują pojęcia zbiorowego interesu konsumentów. Przepis art. 24 ust. 3 stanowi jedynie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Z całą pewnością mamy do czynienia ze zbiorowym interesem konsumentów wówczas, gdy

działanie lub zaniechanie przedsiębiorcy dotyczy, bądź może dotyczyć nieograniczonej liczby konsumentów, których nie da się zindywidualizować. Ponadto, godzenie w zbiorowe interesy konsumentów może polegać zarówno na ich naruszeniu, jak i na zagrożeniu ich naruszenia. Dla stwierdzenia naruszenia zbiorowych interesów konsumentów istotne jest ustalenie, że konkretne działanie przedsiębiorcy nie ma ściśle określonego adresata, lecz jest kierowane do nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów. Oznacza to, że nie ilość faktycznych, potwierdzonych naruszeń, ale przede wszystkim ich charakter, a w związku z tym możliwość (choćby tylko potencjalna) wywołania negatywnych skutków wobec określonej zbiorowości przesądza o naruszeniu zbiorowego interesu.

Podkreślenia wymaga również fakt, że o tym, czy naruszony został interes zbiorowy, nie zawsze przesądza kryterium ilościowe, ponieważ niekiedy jeden ujawniony przypadek naruszenia prawa konsumenta może być przejawem stosowanej praktyki naruszającej interes zbiorowy. W jednym z orzeczeń Sąd Najwyższy stwierdził, iż *nie jest zasadne uznawanie, że postępowanie z tytułu naruszenia ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów można wszcząć tylko wtedy, gdy zagrożone są interesy wielu odbiorców, a nie jest to możliwe w sytuacji, gdy pokrzywdzonym jest tylko jeden konsument. Wydawane orzeczenie ma bowiem wymiar znacznie szerszy, pełni także funkcję prewencyjną, służy bowiem ochronie także nieograniczonej liczbie potencjalnych konsumentów* (wyrok SN z dnia 12 września 2003 r., sygn. akt I CKN 504/01).

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z naruszeniem praw nieograniczonej i nieokreślonej liczby konsumentów, którzy zapoznali się, bądź mogli zapoznać się z dostępnymi wzorcami umów i zawarli, bądź mogli zawrzeć ze Spółką umowę, zawierającą postanowienia sprzeczne z przepisami ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz postanowienia wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone. Ponadto, mamy również do czynienia z naruszeniem nieograniczonej i nieokreślonej liczby konsumentów, którym Spółka mogła uniemożliwić skorzystanie z prawa do odstąpienia od umowy sprzedaży zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa. W tej sytuacji bezprawne zachowanie przedsiębiorcy nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy, indywidualny i nie dający się porównać z innymi, lecz mamy do czynienia z naruszonymi uprawnieniami określonego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna dla całej grupy kontrahentów Spółki. Takie działanie Spółki godzi w zbiorowe interesy konsumentów. Rozstrzygnięcie podejmowane w niniejszej sprawie w ramach realizacji interesu publicznego nie dotyczy więc sytuacji pojedynczych konsumentów, lecz służy przeciwdziałaniu negatywnym zjawiskom występującym na rynku.

W związku z powyższym, **Prezes Urzędu stwierdził, że trzecia przesłanka art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów została spełniona.**

Mając na uwadze powyższe ustalenia w zakresie punktów Ad. I.1. i Ad. I.2. oraz wobec spełnienia przesłanek koniecznych do stwierdzenia praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów określonych w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz przesłanek wydania decyzji o uznaniu praktyk za naruszające zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzając zaniechanie ich stosowania wskazanych w art. 27 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, **Prezes Urzędu orzekł jak w punktach I.1. i I.2. sentencji niniejszej decyzji.**

Mając na uwadze powyższe ustalenia w zakresie punktów Ad. II., Ad. III. i Ad. IV. oraz wobec spełnienia przesłanek koniecznych do stwierdzenia praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów określonych w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie

konkurencji i konsumentów oraz przesłanek wydania decyzji o uznaniu praktyki na naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującą zaniechanie jej stosowania wskazanych w art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, **Prezes Urzędu orzekł jak w punktach II., III. i IV sentencji niniejszej decyzji.**

Odnosząc się do wniosku Spółki o wydanie przez Prezesa Urzędu decyzji na podstawie art. 28 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu uznał, że brak było podstaw do przyjęcia zobowiązania złożonego przez Spółkę dopiero po upływie pół roku od dnia wszczęcia postępowania i wydania przez Prezesa Urzędu decyzji w oparciu o art. 28 ust.1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Brak prawnego obowiązku przyjęcia przez Prezesa Urzędu zobowiązania złożonego przez stronę postępowania znajduje potwierdzenie w orzecznictwie. W jednym z orzeczeń, Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że Prezes Urzędu nie jest w żaden sposób zobligowany do oparcia rozstrzygnięcia na przepisie art. 28 ust. 1, nawet w obliczu daleko idącej współpracy ze strony przedsiębiorcy. Jest to, bowiem uprawnienie, a nie obowiązek Prezesa Urzędu. Wydanie przez Prezesa Urzędu decyzji na podstawie art. 28 ust. 1 jest fakultatywne, co łatwo można wywieść posługując się wykładnią gramatyczną art. 28 ust. 1 ustawy. W artykule tym jest napisane – Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek wykonania tych zobowiązań (wyrok z dnia 25 maja 2009 r., sygn. XVII Ama 98/08, por. również glosa do tego wyroku, Sieradzka Małgorzata, LEX/el 2010).

Ad V. sentencji niniejszej decyzji

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Przepis ten stanowi podstawę i górną granicę ustalenia kary dla Spółki, która w 2009 r. osiągnęła przychód w wysokości (tajemnica przedsiębiorcy) zł. W związku z powyższym maksymalna kara nałożona na Spółkę może wynieść (tajemnica przedsiębiorcy) zł.

Ustawa nie zawiera zamkniętego katalogu przesłanek, od których uzależniona jest wysokość kar nakładanych na przedsiębiorców. W art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przykładowo jedynie wskazano, iż przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, Prezes Urzędu winien wziąć pod uwagę okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy. Ponadto orzecznictwo wskazuje, że w przypadku kar przesłankami, które należy brać pod uwagę, są: potencjał ekonomiczny przedsiębiorcy, skutki praktyki dla konkurencji lub kontrahentów, dopuszczalny poziom kary wynikający z przepisów ustawy oraz cele, jakie kara ma osiągnąć (por.: wyrok Sądu Najwyższego z 27.06.2000 r., sygn. akt I CKN 793/98).

Nakładając karę pieniężną, o której mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu wziął pod uwagę konieczność ustalenia, czy określone w tym przepisie naruszenie dokonane było co najmniej nieumyślnie. Konieczność brania pod uwagę przesłanki nieumyślności działania w przypadku stosowania kar pieniężnych wynika bezpośrednio z art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Z tego względu, nakładając karę pieniężną – z tytułu naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w zakresie opisanym w

punktach I., II. i IV. sentencji niniejszej decyzji – Prezes Urzędu wziął pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, które wskazywać mogą na nieumyślny charakter naruszenia przez TOPRONIC Sp. z o.o. zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Zdaniem Prezesa Urzędu, opisane w niniejszej decyzji działania – podejmowane przez Spółkę w zakresie stosowania w obrocie z udziałem konsumentów wzorców umów pn. „Umowa sprzedaży/zamówienia” oraz „Regulamin umowy sprzedaży promocyjnej” zawierające postanowienia wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone oraz których treść pozostawała w sprzeczności z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa – powinny być się kojarzyć z nieuchronnością bezprawnego naruszenia zbiorowego interesu konsumentów. Należy jednak przyznać, że w zgromadzonym materiale dowodowym nie ma jednoznacznych dowodów wyrażonej intencji ww. przedsiębiorcy naruszenia tych interesów. Zebrane w trakcie niniejszego postępowania wyjaśnienia i informacje mogą zatem wskazywać na wspomniane wyżej nieumyślne działanie Spółki. Pomimo tego – jak już wcześniej wskazano - samo stwierdzenie nieumyślności zakwestionowanej praktyki daje podstawę do nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Z uwagi na różnorodność stosowanych przez Spółkę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, konieczne stało się wymierzenie w niniejszym przypadku czterech kar pieniężnych.

Ad V.1. sentencji niniejszej decyzji

Pierwsza z kar pieniężnych określonych w niniejszej decyzji dotyczy naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punktach I.1. i I.2. sentencji niniejszej decyzji. Ustalając wymiar kary pieniężnej za stwierdzone naruszenia, Prezes Urzędu w pierwszej kolejności dokonał oceny wagi naruszeń i na tej podstawie ustalił kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszej kalkulacji kary, a następnie uwzględnił zaistniałą w sprawie okoliczność łagodzącą i okoliczność obciążającą, która miała wpływ na wysokość kary.

W przedmiotowej sprawie praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów stosowana przez Spółkę polegała na stosowaniu postanowień wzorca umowy, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c. Zauważyć przy tym należy, że rejestr postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone jest jawny, powszechnie dostępny i publikowany na stronie internetowej Urzędu: www.uokik.gov.pl. Zakaz stosowania postanowień wzorców umowy wpisanych do wskazanego rejestru nie budzi żadnych wątpliwości. Konsument, podejmując decyzję o zawarciu umowy w oparciu o narzucony mu przez przedsiębiorcę wzorec umowy, zawierający bezprawne zapisy, nie miał możliwości rzeczywistego wpływu na istnienie i treść zawartych w nim postanowień. W wyniku powyższego zachowania Spółki interesy konsumentów zostały naruszone. Każde z postanowień wskazanych w punktach I.1. i I.2. sentencji decyzji w istotny sposób wpływało na sytuację prawną konsumentów. Pierwsze z postanowień bezprawnie narzuciło konsumentom właściwość miejscową sądu i ograniczyło ich prawo do wytoczenia powództwa, wynikające z przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. Z kolei drugie postanowienie ograniczało katalog środków przekazu, jakimi konsument mógł się posłużyć do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy, co w niektórych sytuacjach prowadzić mogło do ograniczenia, a nawet wyłączenia możliwości skorzystania z przyznanego konsumentowi uprawnienia do odstąpienia od umowy.

Jednocześnie przy analizie wagi naruszeń, Prezes Urzędu uwzględnił, w odniesieniu do obu zapisów, długotrwały okres naruszenia, który wynosił powyżej dwunastu miesięcy (w odniesieniu do postanowienia wskazanego w punkcie I.1. sentencji decyzji – co najmniej

od listopada 2008 r. do dnia 8 stycznia 2010 r., z kolei w odniesieniu do postanowienia wskazanego w punkcie I.2. sentencji decyzji – co najmniej od dnia 20 marca 2009 r. do dnia 3 maja 2010 r.).

Podsumowanie wagi wskazanych naruszeń pozwoliło Prezesowi Urzędu na stwierdzenie, iż łącznie, waga naruszeń w przedmiotowej sprawie kształtuje się na poziomie (tajemnica przedsiębiorcy)% przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2009 r. Tym samym, ustalona przez Prezesa Urzędu kwota bazowa stanowiąca równowartość (tajemnica przedsiębiorcy)% przychodu uzyskanego przez Spółkę wynosi (tajemnica przedsiębiorcy) zł.

Jednocześnie, Prezes Urzędu, dokonując ostatecznego ustalenia wymiaru kary pieniężnej nałożonej na Spółkę, dokonał również oceny zaistniałych w niniejszym postępowaniu okoliczności – łagodzącej i obciążającej.

Za okoliczność łagodzącą Prezes Urzędu uznał zaniechanie przez Spółkę stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów. W odniesieniu do postanowienia wskazanego w punkcie I.1. sentencji decyzji – Spółka zaniechała stosowania niedozwolonego postanowienia umownego z dniem 9 stycznia 2010 r., a zatem jeszcze przed dniem wszczęcia postępowania przeciwko Spółce w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, które zostało wszczęte w dniu 11 lutego 2010 r. Natomiast, w odniesieniu do postanowienia wskazanego w punkcie I.2. sentencji decyzji – Spółka niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu postępowania podjęła działania w celu wprowadzenia zmiany w stosowanym przez nią wzorcu umowy i z dniem 4 maja 2010 r. Spółka zaniechała stosowania zakazanej praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

W ocenie Prezesa Urzędu, powyższa okoliczność uzasadnia zmniejszenie kwoty bazowej kary o 30%.

Za okoliczność obciążającą Prezes Urzędu uznał ogólnopolski zasięg naruszenia. Spółka prowadzi działalność na terenie całego kraju. W ocenie Prezesa Urzędu, powyższa okoliczność obciążająca uzasadnia zwiększenie kwoty bazowej kary o 20%.

Mając na uwadze szkodliwość stwierdzonego naruszenia oraz wskazane okoliczności – łagodzącą i obciążającą – Prezes Urzędu nałożył na Spółkę karę w wysokości 14.885 zł., co stanowi około (tajemnica przedsiębiorcy)% przychodu Spółki osiągniętego w 2009 r. oraz (tajemnica przedsiębiorcy)% maksymalnego wymiaru kary. W ocenie Prezesa Urzędu, tak określona kara podkreśla naganność zachowania Spółki, a jednocześnie jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i współmierna do możliwości finansowych przedsiębiorcy.

Wobec powyższego, Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie V.1. sentencji niniejszej decyzji.

Ad V.2. sentencji decyzji

Druga z kar pieniężnych określonych w niniejszej decyzji dotyczy naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie II. sentencji niniejszej decyzji. Ustalając wymiar kary pieniężnej za stwierdzone naruszenie, Prezes Urzędu w pierwszej kolejności dokonał oceny wagi naruszenia i na tej podstawie ustalił kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszej kalkulacji kary, a następnie uwzględnił zaistniałą w sprawie okoliczność obciążającą, która miała wpływ na wysokość kary.

W przedmiotowej sprawie praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów stosowana przez Spółkę polegała na stosowaniu postanowienia wzorca umowy, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym

mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c. W wyniku powyższego zachowania Spółki interesy konsumentów zostały naruszone. Postanowienie wskazane w punkcie II. sentencji niniejszej decyzji w istotny sposób wpływa na sytuację prawną konsumentów. Postanowienie ustala szeroki zakres potwierdzenia jakości otrzymanego przez kupującego towaru już w momencie jego odbioru, co może znacznie utrudnić konsumentowi dochodzenie wynikających z ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej uprawnień z tytułu niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową. Jednocześnie przy analizie wagi naruszenia, Prezes Urzędu uwzględnił, w odniesieniu do zakwestionowanego zapisu, długotrwały okres naruszenia, który wynosi powyżej dwunastu miesięcy (co najmniej od dnia 20 marca 2009 r. do chwili obecnej).

Podsumowanie wagi naruszenia pozwoliło Prezesowi Urzędu na stwierdzenie, iż waga naruszenia w przedmiotowej sprawie kształtuje się na poziomie (tajemnica przedsiębiorcy)% przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2009 r. Tym samym, ustalona przez Prezesa Urzędu kwota bazowa stanowiąca równowartość (tajemnica przedsiębiorcy)% przychodu uzyskanego przez Spółkę wynosi (tajemnica przedsiębiorcy) zł.

Jednocześnie, Prezes Urzędu, dokonując ostatecznego ustalenia wymiaru kary pieniężnej nałożonej na Spółkę, dokonał również oceny zaistniałej w niniejszym postępowaniu okoliczności obciążającej.

Za okoliczność obciążającą Prezes Urzędu uznał ogólnopolski zasięg naruszenia. Spółka prowadzi działalność na terenie całego kraju. W ocenie Prezesa Urzędu, powyższa okoliczność obciążająca uzasadnia zwiększenie kwoty bazowej kary o 20%.

Mając na uwadze szkodliwość stwierdzonego naruszenia oraz wskazaną okoliczność obciążającą – Prezes Urzędu nałożył na Spółkę karę w wysokości 24.809 zł., co stanowi około (tajemnica przedsiębiorcy)% przychodu Spółki osiągniętego w 2009 r. oraz (tajemnica przedsiębiorcy)% maksymalnego wymiaru kary. W ocenie Prezesa Urzędu, tak określona kara podkreśla naganność zachowania Spółki, a jednocześnie jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i współmierna do możliwości finansowych przedsiębiorcy.

Wobec powyższego, Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie V.2. sentencji niniejszej decyzji.

Ad V.3. sentencji niniejszej decyzji

Trzecia z kar pieniężnych dotyczy naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie III. sentencji niniejszej decyzji. Ustalając wymiar kary pieniężnej za stwierdzone naruszenie, Prezes Urzędu w pierwszej kolejności dokonał oceny wagi naruszenia i na tej podstawie ustalił kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszej kalkulacji kary, a następnie uwzględnił zaistniałe w sprawie okoliczności obciążające, które miały wpływ na wysokość kary.

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu wziął pod uwagę, iż naruszenie nastąpiło na etapie wykonywania kontraktu. Istotą naruszenia na tym etapie jest zachowanie przedsiębiorcy polegające na wykorzystaniu przewagi wynikającej z zawarcia kontraktu poprzez zniekształcenie wynikających z porządku prawnego praw i obowiązków stron kontraktu. Na tym etapie konsument znajduje się w „pułapce”, wynikającej z zawartego już kontraktu, która całkowicie uniemożliwia swobodne podejmowanie decyzji. W przedmiotowej sprawie mamy sytuację, w której Spółka odmawia konsumentom prawa do odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa. Jednocześnie, przy analizie wagi naruszenia, Prezes Urzędu uwzględnił długotrwały okres naruszenia, który wynosi powyżej dwunastu miesięcy (co najmniej od marca 2009 r. do chwili obecnej).

Podsumowanie wagi wskazanego naruszenia pozwoliło Prezesowi Urzędu na stwierdzenie, iż waga naruszenia w przedmiotowej sprawie kształtuje się na poziomie (tajemnica przedsiębiorcy)% przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2009 r. Tym samym, ustalona przez Prezesa Urzędu kwota bazowa stanowiąca równowartość (tajemnica przedsiębiorcy)% przychodu uzyskanego przez Spółkę wynosi (tajemnica przedsiębiorcy) zł.

Jednocześnie Prezes Urzędu, dokonując ostatecznego ustalenia wymiaru kary pieniężnej nałożonej na Spółkę, dokonał również oceny zaistniałych w niniejszej sprawie okoliczności obciążających. Za okoliczność obciążającą uznano ogólnopolski zasięg naruszenia. Spółka prowadzi działalność na terenie całego kraju. W ocenie Prezesa Urzędu, powyższa okoliczność obciążająca uzasadnia zwiększenie kwoty bazowej kary o 20%.

Za okoliczność obciążającą Prezes Urzędu uznał również umyślność naruszenia dokonanego przez Spółkę. W zakresie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów wskazanej w punkcie III. sentencji decyzji – po stronie przedsiębiorcy wystąpił element winy, rozumiany jako świadomość bezprawności działania. Zebrane dokumenty i informacje wskazują, że po stronie Spółki musiała istnieć świadomość naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Wyrok Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 12 grudnia 2006 r., który zapadł przeciwko Spółce, w jednoznaczny sposób wskazywał na bezprawność zachowania Spółki polegającego na odmowie udzielenia konsumentowi możliwości skorzystania z prawa do odstąpienia od umowy sprzedaży zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa. Nie można mieć także wątpliwości, że Spółka musiała mieć świadomość antykonsumenckich skutków swoich działań względem konsumentów, którym faktycznie zostały ograniczone prawa wynikające z ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny. W związku z powyższym, Prezes Urzędu uznał, że okoliczności niniejszej sprawy wskazują na umyślne naruszenie przez Spółkę zakazu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w zakresie opisanym w punkcie III. sentencji decyzji. Podkreślenia wymaga szczególnie wysoki stopień zawinienia przedsiębiorcy. Świadomość Spółki bezprawności swojego działania była szczególnie wysoka ze względu na to, że dysponowała prawomocnym wyrokiem wydanym przeciwko Spółce, w którym sąd wyraźnie wskazał na niezgodne z prawem zachowanie Spółki. W ocenie Prezesa Urzędu, powyższa okoliczność obciążająca uzasadnia zwiększenie kwoty bazowej o 50%.

W ocenie Prezesa Urzędu, powyższe okoliczności obciążające uzasadniają zwiększenie kwoty bazowej kary o 70%.

Mając na uwadze szkodliwość stwierdzonego naruszenia oraz wskazane okoliczności obciążające, Prezes Urzędu nałożył na Spółkę karę w wysokości 175.729 zł, co stanowi około (tajemnica przedsiębiorcy)% przychodu Spółki osiągniętego w 2009 r. oraz (tajemnica przedsiębiorcy)% maksymalnego wymiaru kary. W ocenie Prezesa Urzędu, tak określona kara podkreśla naganność zachowania Spółki, a jednocześnie jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i współmierna do możliwości finansowych przedsiębiorcy.

Wobec powyższego, Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie V.3. sentencji niniejszej decyzji.

Ad V.4. sentencji niniejszej decyzji

Czwarta z kar pieniężnych określonych w niniejszej decyzji dotyczy naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie IV. sentencji niniejszej decyzji. Ustalając wymiar kary

pieniężnej za stwierdzone naruszenie, Prezes Urzędu w pierwszej kolejności dokonał oceny wagi naruszenia i na tej podstawie ustalił kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszej kalkulacji kary, a następnie uwzględnił zaistniałą w sprawie okoliczność obciążającą, która miała wpływ na wysokość kary.

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu wziął pod uwagę, iż naruszenie nastąpiło na etapie zawierania kontraktu. W przedmiotowej sprawie mamy sytuację, w której Spółka zamieściła w stosowanym przez nią wzorcu umowy postanowienie, które narusza przepisy ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej. W ocenie Prezesa Urzędu, zakwestionowane postanowienie zastrzega korzystne dla Spółki rozwiązanie w zakresie okresu, kiedy konsument ma prawo zgłosić reklamację z tytułu niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową.

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu wziął również pod uwagę fakt, iż wprawdzie naruszenie nastąpiło na etapie zawierania kontraktu, jednak z wpływem na wykonywanie kontraktu. Jednocześnie, przy analizie wagi naruszenia, Prezes Urzędu uwzględnił krótkotrwały okres naruszenia, który wynosi poniżej dwunastu miesięcy (od dnia 4 maja 2010 r. do chwili obecnej).

Podsumowanie wagi wskazanego naruszenia pozwoliło Prezesowi Urzędu na stwierdzenie, iż waga naruszenia w przedmiotowej sprawie kształtuje się na poziomie (tajemnica przedsiębiorcy)% przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2009 r. Tym samym, ustalona przez Prezesa Urzędu kwota bazowa stanowiąca równowartość (tajemnica przedsiębiorcy)% przychodu uzyskanego przez Spółkę wynosi (tajemnica przedsiębiorcy) zł.

Jednocześnie Prezes Urzędu, dokonując ostatecznego ustalenia wymiaru kary pieniężnej nałożonej na Spółkę, dokonał również oceny zaistniałej w niniejszej sprawie okoliczności obciążającej. Za okoliczność obciążającą uznano ogólnopolski zasięg naruszenia. Spółka prowadzi działalność na terenie całego kraju. W ocenie Prezesa Urzędu, powyższa okoliczność obciążająca uzasadnia zwiększenie kwoty bazowej kary o 20%.

Mając na uwadze szkodliwość stwierdzonego naruszenia oraz wskazaną okoliczność obciążającą, Prezes Urzędu nałożył na Spółkę karę w wysokości 24.809 zł., co stanowi około (tajemnica przedsiębiorcy)% przychodu Spółki osiągniętego w 2009 r. oraz (tajemnica przedsiębiorcy)% maksymalnego wymiaru kary. W ocenie Prezesa Urzędu, tak określona kara podkreśla naganność zachowania Spółki, a jednocześnie jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów i współmierna do możliwości finansowych przedsiębiorcy.

Wobec powyższego, Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie V.4. sentencji niniejszej decyzji.

Ad VI. sentencji niniejszej decyzji

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 tej ustawy, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu i w jego wyniku Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów tejże ustawy, przedsiębiorca lub związek przedsiębiorców, który dopuścił się tego naruszenia, zobowiązany jest ponieść koszty postępowania. Przedmiotowe postępowanie wykazało, iż Spółka dopuściła się stosowania praktyki, o której mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes Urzędu uznał – w zakresie określonym w punktach I, II, III i IV sentencji niniejszej decyzji – działania Spółki za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów. Zgodnie z art. 263 § 1 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów do kosztów postępowania zalicza się koszty podróży i inne

należności świadków i biegłych oraz stron w przypadkach przewidzianych w art. 56 k.p.a., a także koszty spowodowane oględzinami na miejscu, jak również koszty doręczenia pism urzędowych. Kosztami niniejszego postępowania są koszty doręczenia Spółce – stronie postępowania pism urzędowych.

W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił obciążyć TOPRONIC Sp. z o.o. kwotą 49,30 zł. (słownie: czterdzieści dziewięć złotych i trzydzieści groszy).

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu postanowił jak w punkcie VI. sentencji niniejszej decyzji.

Stosownie do art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, kary pieniężne należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa Urzędu na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie do Narodowego Banku Polskiego, Oddział Okręgowy w Warszawie, na rachunek Nr 51101010100078782231000000.

Koszty niniejszego postępowania należy uiścić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie do Narodowego Banku Polskiego, Oddział Okręgowy w Warszawie, na rachunek Nr 51101010100078782231000000 w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

W przypadku jednak kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt VI sentencji niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479³² § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 264 § 2 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodniowym od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

*Z upoważnienia
Prezesa
Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury*

Barbara Romańczak-Graca

Otrzymuje:

TOPRONIC Sp. z o.o.
91-341 Łódź, ul. Brukowa 6/8, lok. 35